

הפסיכולוג ד"ר דויד רודי מסביר את המנגנון ההופך אשה לרווקה נצחית

בעזרת סיפורן של שתי רווקות שבאו אליו לטיפול, מרגים הפסיכומטרי הרגילים את המנגנון ההופך אשה לרווקה נצחית. זאת, אך בראש וראשונה לעצמה. רשות הדיבור לד"ר רודי.

בהמשך דבריו, מגלה ככתבה זו ד"ר דויד רודי את התהליכים והנזקים הנפשיים הגורמים לידה ליהפך, עם כגרותה, לרווקה נצחית, ואת התרגילים המפועלים שמפעילה רווקה כזו, תתייחסות, עדימות להישאר ברווקותה, והימלט מהצורך להתקשר עם מישהו אחר.

רווקה נצחית

תר, בעלת אישיות נעימה, אבל מופנמת, העיקר — אינה מסוגלת להוציא מילה בנוכחות גבר. עם חברותיה — היא מפסיקה בלי סוף. מופיע גבר בסביבה — נגמר. היא מקבלת שיתוק.

היא הגיעה לטיפול כשהיא מסבירה ש- אינה מסוגלת ליצור קשר עם גברים, למרות שהיא רוצה בהם. היא גם היתה בתולה, כשהגיעה לטיפול למרות גילה האבננה הראשונית היתה בעייה אדיפאלית: קשר עמוק מאד לאב — שהפך אורח חיים למשוקקת בנוכחות גבר: כל גבר אסור, כפי שאבא אסור. נסיגה מהתבססות מינית ויסוד הומוסקסואלי ניסתר גבוה מאד. בעצם, היא היתה צריכה להפוך ללסבית, ואז הכל היה מותר.

כך מכל מקום נראה לי הדבר ממבט ראשון. הסימפטומים החיצוניים עזרו לי אבחנה זו. תוך כדי טיפול והכנה, ובעיקר בות הקשרים העמוקים שנוצרו איתי, ראינו שאיפשרו לה להגיב לציפיותי, כלומר לרצות אותה עצמה כאשר — היא נפתחה לאט. הפסיקה להיות בתולה, התחילו להיווצר קשרים ראשונים עם גברים, היא פיתחה ציפיות מיניות גבוהות מבן-הזוג. עתה, היתה מסוגלת ליצור קשרים, לדבר, תור של מחזורים השתרך אחריה.

אך למרות זאת, למרות נסיון במשך שנה שליש, עם חמישה או שישה גברים — היא לא יצרה עם אף אחד מהם קשרים מספיק עמוקים. למרות שמחציתם הציגו לה נישואין, היא סירבה.

סיפורים היו הרגילים — לא מתאימים, לא מספיק אינטליגנטיים, לא יכולה לשאת הריח של אחד, למרות שהוא

בעצם, היא הייתה צריכה להפוך ללסבית, ואז הכל היה מותר.

הכס. השני, הריח שלו בסדר, אבל הוא טיפש גמור וכן הלאה. ואז, למרות שחשבתי שהטיפול הולך מצויין, התחלתי להבין שיש כאן משהו עמוק יותר, ניסתר יותר ומסוכן יותר, מתסבין האדיפוס שלה.

ערכנו בדיקה — והתברר שאימה היא חולת-רוח. למרות שאף-פעם לא היתה מאושפוט, היא סכיזופרנית שאיננה מסוגלת להתייחס כלל לילדיה. משלושת הילדים של הפציינטית, אחד היה מאושפוט. שני חי בבדידות טוטאלית: משרת בצבא קבע, אף פעם לא היתה לו חברה, אף פעם לא היו לו קשרים עם אשה. יש לו מעט מאד קשרים ידידותיים. הוא טוב מאד במיקצוע שלו, אבל חי בבדידות מוזעזעת. עוד הרבה יותר ממנה.

רק אח אחד הצליח להתחתן, אבל לפני כן היה שנים רבות ימאי — עובדה ה- מצביעה על בריחה מקשרים.

שלא להתחתן איתו: הוא היה מעניין ונחמד. היה לה טוב איתו מבחינה מינית וחברתית, הוא התייחס אליה בעדינות לא רגילה, עם המון-המון אהבה, בקיצור, הכל. שבוע לאחר שהסכימה להתחתן איתו — אירעה הטרגדיה: היא התאהבה, בצורה עיוורת, בגבר בן 65. ולפני שהתייעצה עם הפסיכולוג שלה — היא הלכה וסיפרה לחתן המיועד על אהבתה החדשה. לפני שהצלחנו להתערב — ירדה כמוכן הצעת הנישואין מעל הפרק.

הכל חזר לקדמותו, והפאציינטית שלנו

בות 30 או 40 אחו — של גברים שהיא עזבה אותם. היה זה כמובן כשהיא התייחסה להרגיש שהם דורשים ממנה אקסלוסיביות, רוצים להעמיק את הקשר, ואינם מסכימים לשותפים אחרים וכדומה.

אשר גלינו זאת, היתה זו בשבילה הפתעה לא רגילה, והיא נתנה אינסוף הסברים — הגיוניים לדעתה — למה אירעו הדברים כפי שאירעו. יחד עם זאת, השגנו בשנה הראשונה לטיפול תוצאה ראשונה: היא לא התקשרה יותר עם גבר

לאחר שנה של טיפול, נוצרו קשרים

חזרה והיתה שוב מאושרת עם עצמה. לגבי סוג זה של נשים, הניסיון היחיד שיש בו איוו שהיא תקווה, היא המשפחה המורכבת.

וגמה שנייה היא אשה, כיום היא בת 30, המלמדת באוניברסיטה כי מרצה מן המניין. יפה, אינטליגנטית ביותר

משפחה מורכבת היא קבוצת מטופלים בריפוי-קבוצתי המורכבת מגברים ונשים, שהיחסים ביניהם מתנהלים לטירוף גין כל ערב עם בן-זוג אחר. היחסים כוללים גם יחסים, אך לא רק יחסים.

נפיוני בפסיכותרפיה — ואני חושב שזה נכון לגבי נסיונו של כל פסיכולוג עובד — אני נתקל בנשים שר עליהן אני יכול לומר מייד שהן מועמדות בטוחות לגיון הזרות:

הן אינן יוצרות קשרים עם גברים — למרות שאין בהן שום פגם מיוחד: לא נטיות הומוסקסואליות גבוהות, לא בעיות זהות מודגשות. הן כמובן טוענות שהן מתות להתחתן — אך אפשר בקלות להבחין עד כמה הן התאמצו תמיד להישאר רווקות. לספר על מקרים כאלה אפשר בלי סוף. הן באות לטיפול מפני שהן מכירות בכך שעליהן למצוא דרך לנישואין, כדי לא להישאר בודדות בגיל הויקנה וכדומה. לרוב אלה נשים בעלות מיקצוע, העובדות ומתפרנסות, לעיתים בצורה שלא היתה מביישת שום גבר.

אספר על שתי דוגמאות: אחת היא בת למשפחה מרוכבת-ילדים. בת קטנה במקרה זה, לא בכורה. אמה היתה חולנית מאד, ולאחר לידתה חלתה קשה, ומעולם לא נרפאה. הילדה חונכה וגודלה למעשה על-ידי אחיותיה, שאף הן לא היו מבוגרות בהרבה ממנה. כלומר הן טיפלו בתינוקת לא היה כליכך נאמן. הר אמא נותרה בחיים עוד כמה שנים, כל הזמן חולה, חולה, רוב הזמן במיטה, ור אחר נפטרה.

כיום, אותה בת קטנה עובדת כמזכירה באחד ממשרדי הממשלה. עבודה די עצמאית. בדירוג עובדי המדינה היא משתכרת טוב מאד. היא מאד אחראית, מאד מסורה, עובדת במשרד למעלה מ-15 שנה, והתקדמה במיקצועה עד קצה גבול האפשרות. נוסף לכל אלה — היא גם אשה יפה ומושכת מאד. אין לה שום בעיות מבחינת מיניות, ותמיד היו לה חברים.

יא באה אלי עם הסיפור הרגיל: אף פעם לא קרה שחבר היה מוכן להתחתן איתה.

בהמשך הטיפול בה התגלה שאף פעם לא היה לה חבר אחד ויחיד. תמיד — לפחות שניים בבת-אחת. לפעמים, גם יותר. היתה זו כמובן הסיטואציה הקלאסית של ביטוי לחרדת עזיבה גבוהה. התגובה ה- פונטאנית נגד חרדת עזיבה — הוא פיי- צול האובייקטים, וזה בדיוק מה שהגברת עשתה: היא לא שמה את כל הביצים בסל אחד. דהיינו: אם יש לה יותר מחבר אחד — הרי עזיבתו של אחד מהם, לא תזעזע אותה כל-כך.

אלא שצורת התגוננות זו לא איפשרה לה התרבות רגשית ותחושתית באובייקט אחד. התוצאה: הרגשות מפוררים, הציפיות יורדות — ופחד העזיבה הופך למינימאלי.

וזוהי אחת מצורות-הריפוי העצמיות ה- אינסטנקטיביות שאנשים נוקטים נגד פחד העזיבה. ואז, מופיעה אצלנו במכון אשה כזו — נחמדה, מושכת, חכמה, מבוגרת ו- מסודרת מבחינה כלכלית — ומבקשת טיי- פול מפני שהיא לא יודעת למה אף פעם, במשך 20 השנה האחרונות, לא ביקש אף גבר את ידה.

על שאלתי: "ואת הרגשת לפעמים צר רך? ענתה: "לעיתים קרובות רציתי להתחתן עם מישהו, אבל הוא לא ביקש". בנוקדה זו מתחיל הויכוח, כאן חוסר ה- אוטנטיות. היא כמובן לא ידעה זאת — אבל היא זו שראתה לך שיהיה זה בלתי אפשרי להתחתן איתה: ואכן, כשהתחלנו בבדיקה מדוקדקת של העבר שלה, גילינו אחוז גבוה — בסבי-